

Շուշանիկ Կուրդիսյան

Պատկեր

Տնակը սաստիկ փոքրիկ է ու հին,
Քամին ծերպերից սաղմոս է ասում,
Ապրում է այնտեղ խեղճ բանվորուհին
Եվ ծվեններից փալասներ հյուսում:

Չէ հնչվում այնտեղ քրքիջ կամ երգ-տաղ,
Չկա կենցաղի պետք ու հարմար իր .
Եվ տեսքից զրկված հատակն, առաստաղ
Խարխուլ պատերին մեծ ճիգով հաված,

Կասես սպասվող արարքից նանիր,
Պահում են գթով մենակ աղջկան՝
Ում բարվոք կյանքի էլ հույսեր չկան,
Վառարանն էլ պաղ, հացը՝ ողջ կերված:

Ում տարիքն արագ գալիս են գնում,
Դենքին լիառատ գծում ցանց-կնճիռ,
Ով բախտի բերմամբ ուտում է, քնում,
Ում դատը չունի ո՛չ ելք, ո՛չ վճիռ:

Ով կայտառ, անհոգ մտավ գործարան,
Ժպիտը դենքին, նախշուն երագով .
Ով ընկավ, ելավ . ում ուժով առան

Ու դեն նետեցին՝ կուրծք տաշող հագով:

Դուրսը ցուրտ է, բուք-տխուր երեկո .

Լքումն է գերել թշվառ աղջկան .

Իր անգոր գորքից վհատ ու դժգոհ՝

Դիտում է նրան սուրբը պապական .

Եվ հիշում՝ ինչպես գեղեցիկ մի օր

Իջավ փոթորիկ տնակում ցուրտ, հին,

Հավատը փախավ, թռավ թևավոր,

Մնաց մեն մենակ խեղճ բանվորուհին:

Կանթեղն այն օրից կախված է անձեթ,

Աղոթք, աղերսի նույնիսկ խոսք չկա .

Դաշտային ծաղկի մի փունջ հոտավետ

Նրա վաղանցուկ փառքին է վկա . . .

Ճոճում է լոկի կեռը ափի մեջ,

Շարքերն են բազում, սակայն վարձը՝ քիչ .

Մի՞թե այս կյանքում նենգ ու սնամեջ

Մի վարդ չի պոկվի կույր բախտի կրծքից:

Մի՞թե չի գալու կինը իմաստուն

Մի նորոգ կյանքի սրբազան ուխտով . . .

Ժպտում է քնից ծեր, մոկան կատուն,

Շոյում աղջկան իր բրդոտ թաթով:

Դուրսը ցուրտ է, բուք . տխու՛ր երեկո .

Ի՞նչ շահ լինել միշտ բախտից լոկ դժգոհ . . .

1911 թ. 31 հոկտեմբերի